

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrť leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVI.

V Ljubljani, 10. listopada 1893.

List 45.

Sveta maša.

Ako je kedó povabljen na obed ali h kaki slavnosti, se mu zdi to posebna čast, v posebnih slučajih celó nenavadna milost. Ta čast ali milost pa je toliko večja, čim višji je oseba, katera povabi; tudi je tako vabilo čestokrat pridetek važnih posledic in posebnih milostij. Seveda bode dotičnik rad sprejel vabilo; in ako zna čast dovolj ceniti in če sprevidi vse mogoče posledice v duhu pred seboj, tedaj bode skerb, da bode tudi njegova zunanost in njegovo obnašanje primerno časti, katera ga je doletela. To je tudi njegova dolžnost, ako mu je sploh kaj do prihodnje sreče — in ako se noče ob enem pokazati neomikanca, zarobljenca. Ako moramo biti uže tedaj previdni in pazljivi, kadar nas kak človek povabi k sebi in nas vredne šteje svoje družbe, da ne zgubimo njegove naklonjenosti; koliko bolj skerbni moramo šele biti, ako nas Bog sam vabi k sebi? In kaka svečanost je to? To je daritev presv. maše in služba Božja v obče? — Le priznajmo odkrito, da smo v tem oziru vse premalo skerbni in vestni. Kaj vse ne storimo, da v svojem zunanem bi bili všeč ljudem! Kolikokrat morebiti storimo njim kaj na ljubo, če tudi smo čisto prepričani, da je popolnoma napačno in dasiravno to odločno obsojamo! Kakó berzo storimo vsako reč ljudem, dasiravno nam ne koristi vselej, temveč čestokrat celó naravnost škoduje! Prilike pa, slediti vabilu nebeškega Očeta, izogibljemo se kaj skerbno, dasitudi vemo, da Bog skerbí le iz večne, čiste ljubezni za nas! Zdi se tako, kakor da bi nam ne bilo dosti do našega Gospoda in Boga, in kakor bi navlaš hoteli izpodkopavati svojo lastno srečo. Katera tedaj je ona vzvišena

slavnost, h kateri nas ljubi Bog takó pogosto vabi in za čegar vabilo se premalo menimo? To je slavnost presvete maše. — Ni ga dejanja na vsem božjem svetu, od vzhoda pa do zahoda, kar obseva solnce zemlje, nobeno ni takó lepo, takó pomenljivo, kot je sv. maša, nekervava daritev, ki veže zemljo z nebom, v kateri se naš Gospod in Odrešenik svojemu nebeškemu Očetu sam daruje in takó sprijaznjuje grešno zemljo z nebesi. Ah! že misel, da si derznem pisati o takó vzvišenem opraviu, me pretresa. Sveta maša je oni bogati, neusahljivi vir milosti, iz katerega doteka človeštvu mir, milost in usmiljenje. Sveta maša je vir milosti, ne samó za tukaj živeče človeštvo, temveč tudi za vse one pravoverne kristijane, ki so umerli že pred tisočletji in morebiti zdihujejo sedaj v očiščujočem plamenu v vicah. Ona tolaži in lajša jim bolečine in konečno reši jih iz terpljenja in odpre jim vrata nebeškega Jeruzalema. Ako smo pri sv. maši, je kakor da bi bili v krasnem vertu, kjer nam je treba samó malo z rokó poseči, da si natergamo najokusnejšega in najlepšega sadja. Porabimo tedaj vgodno priliko in natergajmo si plemenitega sadu, kolikor ga potrebujemo, in preskerbimo se verhu tega še z obilno zalogo iz tega nebeškega verta! Toda delamo li to tudi vselej? Osramoteni moramo priznati, da smo v tem oziru velikrat gložni in malomarni. Kolikokrat čujemo glas zvoná, ki nas vabi k službi božji, kolikokrat gremo memo cerkve, ko bi lahko vanjo stopili! In vendar ne porabimo lepe prilike, nabrati si za slug in zakladov za sedanje in prihodnje življenje! — In ako smo tudi včasih pri sv. maši smo li s primerno pobožnostjo? Je-li naše obnašanje vselej spodobno, tako, da bi se mogli vsele-

zagovarjati pred večnim Sodnikom, ako bi nas isti trenotek poklical pred-se na odgovor? Skazujemo li ljubemu Bogu, ki je po povzdigovanji resnično pričujoč pred nami v podobi kruha in vina, ono čast, katera mu gre kot našemu Stvarniku, Odrešeniku in Gospodu, ter prihodnjemu Sodniku? Ne kažemo li z vsem svojim obnašanjem, s svojo raztresenostjo, da ne zapopademo važnosti tega trenutka, da si vest le otežujemo, mesto da bi si jo olajšali: da lažje milost Božjo pri tem zgrubimo, nego bi si jo pridobili ali zvikšali? Ni-li žaljenje in zaničevanje božjega veličanstva med sveto mašo smejati se, govoriti, ozirati se krog sebe in takó motiti ter pohujševati tudi druge vernike? Ali niso stariši, oziroma njihovi namestniki, odgovorni za to, ako puščajo svoje otroke ali varovance same v cerkev brez nadzorstva ter njihove razuzdanosti in nedostojnosti strogo ne kaznujejo? — Namea teh verstic je, drage čitatelje in čitateljice prav iskreno prositi, naj skerbé za-to, da oni, ki so na nje kakorkoli navezani ali v njihovem varstvu, se vedejo v cerkvi sploh, vzlasti pa še pri daritvi sv. maše takó, kot to zahteva častitljivi kraj in vzvišeno opravilo. Prijazen poduk, ljubeznjivo svarilo izdà tu kaj veliko in doseže izredne vspehe. Pred vsem pa naj bi zlasti na-to pazili, da otroci — na katerih uzgojo je zastavljena njihova sreča in bodočnost — se privadijo onemu obnašanju v hiši božji, katero je edino primerno svetosti tega kraja. Oni kateri v tem oziru ne storí svoje svete dolžnosti, ne zagreši se samó sam proti dolžnemu čiščenju Bogá, temveč vdeleži se tudi krivnje bodočih rodov in tudi kazni za-to, katera mora prej ali slej vsled tega priti čez svet in bode ravno zató tudi gotovo prišla.

Še nekaj! Nikar ne pozabite razložiti mladini, da že sama prilika vdeležiti se sv. maše, je velika in nezaslužena milost Božja. O, kakó zelo hrepené po sv. maši óni kristijani, ki živé raztreseni med pogani ali vsaj med drugoverci! Kakó se zahvaljujejo s povzdignjenimi rokami duhovnom in misijonarjem, kedar jih le-ti obišejo, ter med njimi opravijo Bogu najsvetejšo daritev! Kako goreče, kako sveto jih prosijo, naj jih ne pusté predolgo brez te največje milosti in naj jih kmalu zopet obišejo. H koncu še eno malo opazko!

Ker — kakor vsakdo priznava, — sveta maša vsem onim, ki so prisotni in svoje prošnje združujejo z molitvami mašnikovimi prinaša brezmejnih koristij za časno in večno življenje — tedaj naj bi se kakor mašnik takó tudi lajki po končani sv. daritvi priseréno zahvalili Bogu ne samo za vse sprošene milosti in dobrote, tem-

več zlasti še za milost, da jim je bila dana prilika pri presv. daritvi biti. Ob jednom pa moramo prositi, da bi nam bila dana ta prilika še velikrat, da bi mogli v obilni meri uživati sadove te nebeške gostije. Janez Repič.

Cerkveno leto, ali letni sveti časi in dnevi.

Spisal Ivan Komljanec.

(Dalje.)

Peto poglavje.

Še nekateri znameniti cerkveni časi in godovi.

§. 40. Nekateri manjši prazniki Marijini.

Izmed praznikov Marijinih, ki se obhajajo sicer samo liturgično, pa so vendar tudi med ljudstvom sploh znani, omenjamo: 1) zaročenje Marijino (23. januarja); 2) obiskanje Marijino (2. julija); 3) praznik M. D. Karmeljske (16. julija); 4) praznik Marije Snežnice (5. avgusta); 5) darovanje Marijino (21. novembra).

1. Praznik zaročenja Marijinega ima svoj začetek na Francoskem, kjer so ga začeli obhajati v cerkvi Šarterski v 15. stoletju. Podlaga mu je biblična (Mat. 1, 18—21). Papež Pavel III. je naročil za ta god sestaviti oficij, ki se je imel na povelje papeža Benedikta XIII. z dne 22. avgusta 1725 opravljati po več cerkvah.

2. Praznik obiskanja Marijinega se perikrat imenuje v nekem zaznamu praznikov, ki ga je izdal cerkveni zbor Manški na francoskem v letu 1247. Po prizadevanji sv. Bonaventura se je ta praznik razširil vzlasti v redu oo. frančiškanov. Od todi je prešel v druge škofije. Za vso cerkev pa ga je zapovedal papež Urban VI. in dotični ukaz je razglasil naslednik njegov, Bonifacij IX. l. 1389. Cerkevni zbor Bazelski je l. 1441 v svoji 43. seji ta ukaz ponovil, da bi se v takratnih težavnih razmerah „po priprošnji Marijini mir razlil med verno ljudstvo.“ Poznejša papeža, Pij V. in Klemen VIII. sta ta praznik, ki ima itak biblično podlago (Luk. 1, 39—47) še posebej poterdila.

3. Praznik M. D. Karmeljske se opira na neko pobožno izročilo, ki zgodovinsko sicer ni uterjeno. Več pobožnih mož, ki so bili spreobrnjeni po sv. Janezu Kerstniku, nastanilo se je v pogorju Karmeljskem. Tu so si postavili cerkvico, in so v njej Marijo častili. V začetku 13. stoletja se je bila karmelitu Simonu po izročilu prikazala Marija, in mu v znamenje svojega varstva izročila obleko — škapulir. Papeži Janez XXII., Klemen VII., Pij V. in Gregorij XIII. so skazovali karmeliškemu redu posebno naklonjenost.

Papež Sikst V. je l. 1587 poterdil mašni obrazec za ta redovniški praznik. Papež Benedikt XIII. je zapovedal l. 1726, da se ima ta god z mašo in oficijem obhajati po vsej cerkvi.

4. Tudi praznik Marije Snežnice se naslanja na pobožno izročilo. Za papeža Liberija (367) sta živela v Rimu plemenita in bogata zakonska. Možu je bilo ime Janez. Otrok nista imela. Obljubivši Mariji vse svoje obilno premoženje, prosila sta jo

v goreči molitvi razodenja, kako naj bi obrnila svoje premoženje. V noči dne 5. avgusta sta bila v spanji opomnjena, naj dasta na kraju, ki bo dne 5. avgusta s snegom pokrit, postaviti Mariji v čast cerkev. Ko sta to naznanila papežu Liberiju, razodel jima je, da je tudi on sam dobil isto noč ravno tak opomin. Papež se podá v slovesnem sprevedu na dotični kraj, in se prepriča, da je bil v resnici ob času najhujše poletne vročine s snegom pokrit. Postavili so tam ob troških imenovane zakonske dvojice lepo cerkev, in jo posvetili Mariji v čast. Spomin tega dogodka so obhajali potem vsako leto, in sicer v začetku samo v tej cerkvi, pozneje po vsem Rimu. Po vsej cerkvi pa se ta god obhaja na povelje papeža Pija od 16. stoletja.

5. Po verjetnih poročilih je bila Marija že v nežni svoji starosti darovana službi božji v temeljnu. Spomin tega dogodka se je začel v iztočni cerkvi praznovati že v 8. stoletju. Od todi se je ta praznik razširil v zatočno cerkev. V 14. stoletju ga najdemo na Francoskem, kjer ga je kralj Karol V. s privoljenjem papeža Gregorija XI. vvedel po vsem svojem kraljestvu. Papež Sikst V. ga je l. 1585. poterdil kot splošni praznik. (Dalje nasl.)

Socijalizem.

(Razgovor. — Iz italijanskega.)

(Dalje.)

Janez: Deržava nima avtoritete. Občina in deržava stojita za človekom, kajti človek ima naravne, prirojene mu pravice, imenitnejše nego deržava. Sv. Oče pravijo v svoji okrožnici: „Starejši nego deržava je človek, kajti prej nego je nastala prva deržava, dobil je človek od narave zakon, skrbeti za ohranitev samega sebe.“ — Deržava nima družega opravičenega smotra kot varovati in pospeševati človeške pravice, na tak način, da gleda, da jih posamezniki ne keršijo, temveč spoštujajo. Hiša, katero si si pridobil s tem, da si si pritergaval grizljaj od ust, da si nisi privoščil morebiti včasih kosca kruha, smodke ali pa pipe tobaka, da si se zanj potil in trudil, je tako izključno tvoja, kot srajca, katero oblačiš in katere bi se deržava ne deržnila dotakniti. Ako pa bi ti jo vzela, bila bi to po papeževih besedah prava krivica ali po tvojih lastnih besedah tatvina. Takó je tedaj, moj Tone, sredstvo katero priporočajo socijalisti naravnost krivično, nezakonito in nedovoljeno. Sicer pa socijalisti skrbé le za svojo lastno korist in ne za korist delavskega stanú.

Tone: Kakó to misliš?

Janez: Kakó mislim? Čisto jasno. — Misliš, da bi pri delitvi sodelovali vsi delavci sploh? — Kaj še, ne vse! Delil bi samó nekaj odbor in v tem sedeli bi seveda le oni, kateri bi bili tak zakon navetovali. No, in kedor ima pravico deliti in premeteno deli, se lahko drugemu v pest smeja. Kolovodje snedli bi pečenko, delavci bi pa obirali kosti, katere bi njim ostale. Saj menda vendar še nisi pozabil, kakó se je zgodilo s cerkvenimi posestvi na Mladolaškem. — Dejali so, da so le-ta dobra neplodna naložena, zató ker jih ima mrtva roka, in rekli so, da bi bilo mnogo mnogo bolje, ako bi se polastila deržava le-teh posestev, jih prodala in denar razde-

lila med reveže. Rečeno, storjeno. Socijalisti, ki so to priporočali, kupili so le-ta posestva za slepo ceno, takorekoč zastonj, in postali so bogataši; siromaki pa so ostali mnogo mnogo na slabšem nego so bili poprej. Takó kot se je zgodilo tukaj, zgodilo bi se se tudi pri občni delitvi. Pameten človek se samó jedenkrat spodtakne ob jeden ter isti kamen, drugič pa že gleda, da se mu izogne. Ali delavci pa naj bi se tudi drugič vsedli socijalistom na limanice? To se pravi vendar malo preveč zaletavati!

Tone: Hm!

Janez: Vidiš, tukaj sem ti razložil vzrok, ki nagiblje socijaliste, da gojé in pridigajo sovraštvo in gnjév delavcev in družih siromakov proti premožnim in bogatim ljudem.

Tone: Prav, prav! Toda jaz si mislim celo stvar tako-le: Ako je Bog dal zemljo celemu človeštvu v obče, in to se je zgodilo; tedaj se mi zdi velika krivica, da so se je posamezniki polastili in da sedaj po dedščini vedno prehaja od očeta na sina, od sina na vnuka itd itd itd, med tem ko oni, ki je bil rojen kot siromak tudi kot siromak umerje.

Janez: Oj, socijalist od nog pa do glave! Toda u; am, da ti bodem mogel s pomočjo okrožnice pokazati, kako napačni in krivi da so tvoji nazori. Reči, da je Bog dal zemljo človeštvu v obče, se ne pravi, da jo je dal takó, da naj bodejo vsi njeni lastniki sploh, temveč prepustil je pridnosti človeški in pa zakonodavstvu, da odloči, kaj da naj vsakdo poseda. Zemlja, dragi moj, je gotovo dana nam vsem od Bogá. Toda takrat ko jo je dal, rekel je: „V potu svojega obraza boš jedel svoj kruh.“ To pa se pravi: Sadeži in poljski pridelki so tistega, ki bode v potu svojega obraza obdeloval zemljo, kajti jasno je, da sama od sebe ne daje ničesar. Reci mi, bi li bil Ti zadovoljen, ako bi leta in leta gnojil, oral in sejal po svoji zemlji, jo na vsakoverstne načine obdelaval in zboljšaval, potem pa bi prišel kdo drugi in — meni nič tebi nič — z največjo prederznostjo odvezl ti sad tvojega truda in tvojih naporov?

Tone: Gotovo ne!

Janez: In po svojem nauku hočejo socijalisti imeti ravno to. Oni hočejo mirno in brezskerbno uživati, kar so pridelali drugi. Zemlja je lastnina vseh, pravijo. Zakaj pa divje nočete obdelovati? — Zemlja je od vseh. — Prav, zakaj pa je ne jeste? A socijalisti nočejo niti obdelovati puste zemlje, niti je jesti; pač pa pusté, da jo obdelujejo drugi, in kedar je obdelana in prično žeti žito, tedaj pravijo in propovedujejo: Ti sadeži so občna lastnina. Se-li to dozdeva tebi pravično?

Tone: Kar si mi zdaj povedal, priznavam. Ali iz tega ne prideš do druge posledice kot do te, da je zemlja onega, ki jo obdeluje in da kedor si lastnoročno ne pridobiva sadežev od nje, nima nikake pravice do njene posesti.

Janez: Neobdelana zemlja ne prinaša prav nikakih sadežev. Ako pa jo človek marljivo obdeluje, tedaj prične kliti in pridno donašati plodove. Toda plodovi niso toliko sad zemlje kot tvojih naporov in tvojega potú. Zatoraj če jo ti obdeluješ, je izključno le tvoja in ne več občna lastnina. Papež pravijo v svoji okrožnici o delavskem vprašanju: „Ker človek v obdelovanje zemlje posvečuje svoje delovanje in svojo inteligencijo in telesne svoje moči, tedaj mu po naravnem zakonu pristojna oni del narave, kate-

rega je obdeloval in kateremu je takorekoč vtisnil svoj pečat; in on postane njegov zakoniti lastnik in nikomur na svetu ni po pravu dovoljeno odvzeti mu le-to, ali motiti ga v njegovih pravicah." Še več! Papež navajajo tudi zapoved božjo, po kateri ni nikomur dovoljeno niti želeči ptujega blaga. „Zatoraj posvetni zakoni, kateri se ravna po naravnih postavah, ne opravičujejo samó tako zasebno last, temveč oni jo celó branijo.“ Vidiš tedaj, da nauku socialistov nasprotujejo božji, cerkveni in državni zakoni. Kaj ga tedaj še zagovarja?

Tone: Ono, kar sem povedal prej. Če je kedó po pravici lastnik kacega zemljišča, ker ga je obdeloval, kako pravico imajo potem njegovi sinovi, ki ga podedvajo, ne da bi ga bili kedaj obdelovali, da, celó ne da bi morebiti poznali onega, ki jih je napravil za dediče svojega imetka?

Janez: Oni imajo pravico do zemljišča zaradi dela svojega očeta.

Tone: Vidiš, to je ravno ono, kar mi nikakor noče iti v glavo.

Janez: O, kar se tega tiče, razumel bodeš to prej nego si sam misliš. Pridobljen imetek je lastnina človekova ne samó en dan, temveč vedno. Niso-li mar naše potrebe vsak dan jedne ter iste? Zemlja, katero je s svojim trudom ali umom oplodil, dajati mu mora dohodkov. In s temi stori lahko karkoli: hrani jih lahko. Še več! Po smerti živi tudi nadalje še v svojih otrocih, ki niso družega, nego pomnoženi on sam.

(Dalje nasl.)

Beseda o bratovščinah in pobožnih družbah sploh, posebej o rožnovenških.

(Dalje.)

„Vsi ti pa so bili enega serca in so stanovito molili z Marijo Jezusovo Materjo. (Ap. dej. 1. 14.)

„K sklepu,“ piše sv. Frančišk dalje, „poderži nekoliko debelo jagodo, ki ti pride med perste po zadnji „češčenamariji“ pete verstice in zahvali Boga — seveda z Gospodovo molitvijo, z „očenašem“ — za milost, da ti je bilo dano izmoliti rožni venec. Pri sledečih treh drobnih jagodah počasti zopet preblašeno Devico. Pri prvi jo pozdravi ter prosi, da bi blagovolila darovati nebeškemu Očetu tvoj um, da bi mogel neprestano razmišljovati njegovo usmiljenje. Pri drugi jo prosi, da naj daruje svojemu Božjemu Sinu tvoj spomin, da bi ti bila vedno pred očmi njegova britka smert. In pri tretji jo prosi, da daruje tvojo voljo svetemu Duhu, kateri naj bi jo vedno vnemal s svojo božjo ljubeznijo. Pri poslednji jagodi móli h koncu še „očenaš“ s prošnjo, da Božje Veličastvo blagovoli sprejeti tvojo molitev k svoji večji časti, za potrebe svete Cerkve in za povernjenje vseh zmotenih k edino-zveličavni veri. Na to priporóči Bogu še svoje posebne prijatelje in skleni, kakor si pričel, z apostolsko vero.“ Kar je svetnik učil, to je tudi sam zvesto spolnoval. Že v mladosti je molil vsak dan vsled neke obljube vse tri dele sv. rožnega venca, s toliko pobožnostjo, da se je navadno pri tem pomudil po celo uro, in s toliko zvestobo, da se tudi v najnujniših in preobilnih škofjskih opravilih ni dal nikoli od tega odverniti. Sicer ni svetoval take obljube, pač pa je priporočal moliti celi rožni venec vsak dan, če le mogoče, zlasti pri

daritvi sv. maše. „Pojdi k sv. maši“ ... piše nekomu — „in želim, da pri nji obmoliš sv. rožni venec, ali pa v teku dne, kolikor mogoče, pobožno sleherni dan.“ (Prim. Leikes. Marien B.)

Molimo tedaj sv. rožni venec vselej pobožno in pravilno, to je, z resnim premišljevanjem, vsaj po pet skupnih skrivnosti s celimi desetkami na enkrat; le družbi in bratovščini sv. rožnega venca so podeljeni odpustki tudi za posamezne desetke. Sicer pa znamo ostati pri stari navadi, da pri „Jezus“ omenjamo skrivnosti.* Le nekaj opomb: Kdor bi kar tje v en dan molil ter nič ne prevdarjal, kaj nas v tej in uni rožnovenški dogodbi Jezus in Marija učita, in nič ne sklepal, se tudi ravnati po njenih izgledih, ali kdor sam po svoje pristavlja kake druge skrivnosti, n. primer, od sv. Jožefa, ali pa da ne moli po cele desetke, zna biti njegova molitev dobra, če jo je dobro opravil; toda Marijnega rožnovenca ni molil in rožnovenških odpustkov ni deležen.

2.) Pri skupni molitvi pazimo vsi na vsa premišljevanja in na cele molitve in ne samo na nas zadevajoče polovice. Moramo toraj drug na družega paziti in počakavati, da so vse molitve lepo, celoma zversté. O kako žalostno obliko ima tu pa tam skupni rožni venec! Kako raztergan in pomandran je ondi, kjer se drug za drugim dervijo, eni prehitvajo, drugi zaostajajo, spet drugi dremaje zaostajajo, češ, da bo že dobro, da se le urno izžebrá, da je le hitro konec. Voditelju molitve ni mar, kaj mu drugi odgovarjajo, teh pa zopet ne briga, kaj uni narekuje. O koliko je zlasti v rožnem vencu take prehitre in popolno skažene molitve, ki ni samo brezvspešna, ampak lahko celo pregrešna. Ali se spodobi tako svete besede, zares božje, tako hitro, le na pol izgovarjati ter tako derzno govoriti z Gospodom vseh gospodov, s Kraljico nebés in zemlje, katero je sveti nadangelj Gospodov prav s temi besedami tako spoštljivo ogovarjal?...

3.) Molimo rožni venec odšteva je desetke na blagoslovljen molek (paternoster) peterih verstic. Moleki s šesterimi versticami so po določbi dominikanskega generala nesposobni sprejeti blagoslov za rožnovenške odpustke. Koliko odpustkov gre v zgubo radi šestega odstavka pri rožnem vencu, češ, da se nanjo moli za duše v vicah. Toda ta prostovoljna desetka se moli lahko brez te posebne verstice. (Ta stvar je važna in po naši misli bi bilo želeči popolne gotovosti. Vr.)

(Dalje nasl.)

Spominjajte se prav pogostokrat vernih duš v vicah!

(Konec.)

Ko je bogoljubna hči tako naprej korakala, srečala je brezštevilno množico sv. mučnikov Našega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa, može, žene, otroke in device, mnogo takih, ki so preterpeli za sv. vero zaničevanje, zasramovanje, preganjanje in naposled celo grenko smert; sedaj pa uživajo neskončno veselje, se vdeležujejo nebeške hrane ter poveljujejo v slavnih pesmah pota in naredbe božje, ktere so jih tako čudežno vodile k zmagi svetá in

* Za presledke posamnih desetak bilo bi pri očitni molitvi v cerkvi posebno spodbudno, ako bi se dotična kitica rožnovenške pesmi predzadnjega lista „Zg. Dan.“ zapela.

njegovega guljufivega veselja. Ona vidi častitljivo družbo apostolov, stebrov sv. Cerkve, ki so učeči zveličane nauke po vsih delih sveta morali se vojskovati z nešteti težavami in bridkostmi, terpeti stiske in najhujša preganjanja, ter slednjič poterditi tudi še s smertjo sv. vero, katero so oznanovali z vso gorečnostjo ter jo zvesto spolnovali v življenju. Njeno občudujoče oko zapazi tudi svete papeže, ki so se kot Božji namestniki neprenehoma, zvesto in neprestrašeno vojskovali za čast Najvišjega, za časni in večni blagor človeštva, bili velikrat napadani, obrekovani, preganjani od brezbožnih in zaverženih ljudi, ter so si na ta način pridobili vedno zelenečo palmo zmage; videla je nadalje četo svetih škofov, ki so svojemu varstvu izročene vernike z besedo in zgledom srečno vodili skozi brezštevilne nesreče tega življenja, jim bili vzor čednosti in pobožnosti ter jih tako srečno privedli v zaželeno večno in pravo domovino in si zaslužili svetlo krono večnega življenja; konečno zagleda še velikansko množico družih svetih pobožnih duhovnov, izvoljenih služabnikov božjega svetišča in oskerbnikov nebeških zakladov, ki so živeči na zemlji ljubili pravico in jo oznanovali, v vsem svojem dejanju zverševali; ki so kljubu vsem zaprekam in težavam hodil po ozkem potu zveličanja, živeli za Boga ter so v pospeševanje Njegovе časti in večnega zveličanja svojih duš spoznavali glavno svojo nalogo. Vojskovanje, delo in terpljenje je za nje minulo. Spolnile so se jim v obilni meri vse želje, vtolažilo se je vse njih hrepenenje; sedaj kraljujejo v državi Kristusovi, katero so prej oznanovali v življenju; neprenehoma se zdaj veselje ter hvalijo in častijo, združeni z zveličanimi duhovi, usmiljenega Boga, ki jim je tako veliko veselje pripravil na vse večne čase. —

Zdajci pa se ji dozdeva, da vidi daleč pred seboj, visoko na hribu, v zlatu in dragih kamenih bliščeči tempelj, ktereга nosijo demantni stebri; in visoko nad njim, visoko v nebeških višavah zagleda častitljivo znamenje svetovnega odrešenja, sveti križ, obdan od svetlih žarkov in z ognjenim napisom: *Signum victoriae!* t. j. znamenje zmage!

Predno pa se je mogla približati temu neskončnemu, prelepemu zidanju — bil je tempelj presvete Trojice — vidi v daljavi, visoko, neizrečeno častitljivo žensko postavo, spremljevano od neštete množice belo oblečenih devic, ki so vse držale v rokah lilije; ta žena imela je roke lepo sklenjene na persih, glavo pa ji je obdajal zvezdovrat venec; vse se ji je umikalo ter padalo pred njo na kolena. Kdo je neki bila ta žena, ktere pogled je osupoval vse nebeške prebivalce ter jih navdušil za češčenje Najvišjega? — Bila je to brezmadežna Kraljica nebés, Mati Božje milosti, cvetlica večnega raja, biser vsega stvarstva: prečista Devica in Mati Božja — Marija. — V tem oserčevalnem trenutku — pripovedovala je bolna — padla sem z vsem spremstvom na obraz; nisem mogla prenašati s svojimi očmi bleska te prelepe in čudežne prikazni; skoro omamljena bila sem od prekrasnega pogleda. Kar neprevidoma stala je ravno pred nami. Ljubeznjivo nas je nagovorila ter nam velela vstati. Ko smo vstali, zerla sem ji v njen mili, materni obraz; nepopisljivo veselje prešinjalo je moje serce in niti besedice nisem mogla spregovoriti.

Nato upal se je vodnik naše čete spregovoriti

besede: „Tu, o dobra, nebeška Mati milosti, izročamo Ti našo največjo dobrotnico; vzemi jo v Svoje varstvo, pelji jo k svojemu božjemu Sinu ter prosi zanj milostno sodbo!“ — Nato pripogne se Preblazena ljubeznjivo k meni ter me prime za roko, da me popelje pred večnega Sodnika. Več moji čuti niso mogli prenašati. Trenutek, ko sem čutila svojo roko v roki Matere Božje, pogled na preblazeno nebeško Kraljico vplival je tako močno name, da sem od veselja in radosti padla pred Njo na kolena, poljubila prav ponižno rob Njene obleke in potem — po vsem životu derhtajoč z glasnim in veselim krikom — se zbudila. —

Še teden dni terpela je njena bolezen; med tem časom molila je neprenehoma k presv. Sercu Jezusovemu in Marijinemu, k presvetemu Rešnjemu Telesu, k sv. redniku Jožefu, in za verne duše v vicah. Sedmi dan, Marijin praznik, ravno ko je zvonilo angeljevo češčenje, izdihnili je svojo lepo, čisto dušo v roke svojega Stvarnika; mirno, s sv. križem na ustnicah, zatisnila je oči za ta svet, da vstane zopet v srečnejši večnosti.

Spominjajmo se tedaj, prečislani bralci in bralke, tudi mi večkrat vernih duš v vicah! Gotovo nam bodo zato zelo hvaležne, molile bodo za naš časni in večni blagor, nas ljubeznjivo varovale, ter nam pomagale v nesrečah in nevarnostih; slednjič ko pride naša odločilna ura in bomo morali s strahom in grozo stopiti pred Božji sodni stol, prosile bodo tudi za nas usmiljenja in milosti.

Janez Repič.

Kakó se napravi ljubi mir?

V Vartenhavznu na Švabskem živel je župnik po imenu Heggelin. Le-tá je imel lep pogovor: „Tri stvari so, s katerimi si zamoreš pridobiti človeško serce, namreč ljubezen, resnica in poterpežljivost. V njegovi vasi pa je bil tudi nek rokodelec, čevljar ali krojač, kar je naposled vse jedno. Saj ni sovražil župnika radi svojega rokodelstva, temveč zaradi čisto družih stvari. Tu zbolí njegova dekla, prihaja slabejša in slabejša — in pokliče župnika Heggelina. On pride, prihaja večkrat in rokodelec ne more brniti. Pripravi jo na zadnjo uro in ona res tudi kmalu umerje.

Ni bilo dolgo in ulegel se je tudi rokodelec. Tudi on postajal je vedno slabiji in slabiji — in naposled poklical je ravno župnika Heggelina. Čudno? Župniku se je tudi zdelo čudno? Šel je v hišo svojega sovražnika in ga ljubeznjivo opozoril, da ga pride, če hoče, tudi kak drug duhoven spovedat. „Ne, ne,“ pravi bolnik, „nočem družega nego ravno župnika Heggelin-a.“ — Župnik pride k njemu in tedaj pravi rokodelec: „Vidite, duhovni oče, umreti moram! Slišal sem vse, kakó ljubeznjivo ste več tednov pripravljali mojo deklo na smert; prosim, storite tudi pri meni takó. Storil bodem vse, kar je v moji moči.“ Tako je minilo staro sovraštvo in rokodelec in župnik sta bila zopet pomirjena. Vse to dosegel je župnik Heggelin s svojo posebno ljubeznijo in s svojim obiskovanjem pri bolni dekli rokodelčevi.

(„Märk. Kirchenblatt.“)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Nagla smert se tako pogosto dogodi, da je res čudo. Iz Škofje Loke naznanjajo, da 6. t. m. zjutraj se je Marija Trilar, po domače Kovačkova iz Vincarjev, gredé od kapucinske cerkve naglo zgrudila in bila mrtva.

Poganski Rimljanje so imeli znamenito basen o treh sestrah: Kloto, Lakeza in Atropa, ki so jih imenovali Parke, Rojenice, in znamenito je, kako so te sestre slikali: ena je deržala v roki preslico, druga vreteno z ovitimi nitimi; tretja nit samo, kakor se prede in skoz perste njene leve roke dalje vije, v desni roki pa škarje, da bo v trenutku, kadar druga reče, nit prestrigla. Kteri slikar je zmožen primernejše upodobiti človeško življenje? Nit že na vretenu navita, zaznamnuje preteklost; kodelja (povesno), ki je še na preslici ali koželju, kaže prihodnjost; nit, ki se vije med rokami, znamnuje pričujočnost. O kako naglo teče naše življenje, ne sicer skozi roke kake Parke, pač pa skoz roke previdnosti Božje! Neprenehoma se navija na vretenu preteklosti, vsak trenutek je tudi izpostavljeno škarjam, smerti, da bode prestriženo! O kako kratka je sedanjost! O kalna preteklost, ako obsega zadolženje in zamude v sebi! O srečna sedanjost, ako se prav spozná in prav oberne! Pa kako prijetna vsled tega ali pa neprijetna prihodnjost!

Tu se podá ginljiva pesem:

De morte.

Ergo mihi moriendum,
Sim colonus, sive rex!
Quidquid amo, deserendum;
Haec statuta nobis lex!

Felix, Deo qui servivit;
Non est huic timenda mors;
Qui caduca non ambivit,
Huic beata mane sors.

Si peccata pernoctasti,
Quae sit bonae mortis spes!
Mundum semper si amarti,
Quae tetum soletur res?

Nunc, nunc tempus est plangendi,
Si beate mori vis,
Nunc delicta confitendi,
Tempus nunc, ut insons sis.

Kedó je sovražnik posvetne oblasti papeževe?

Barbarji, pogani in saraceni,
Mahomedani, krivoverci in razkolniki,
Novopogani, brezbožniki in brezverci,
(Cerkv. zgod.)

Semosilniki, sektarji in prostomavtarji,
Zarotniki, uporniki in zlodejci,
Sovražniki cerkve Kristusove.

(Pisma in dela Pija IX.)

Proti roparjem posvetne države papeževe, kakor tudi proti onim, ki jim pomagajo in jih podpirajo, grozé z izobčenjem:

Cerkveni kanoni, papeževa bula „In coena Domini,“ sv. cerkveni zbor tridenški, sv. očetje Pij VI, Pij IX. in Leon XIII.

Skrij me, Jezus v svete rane!

Pred Tvoj križ, o Jezus mili!
Se z zaupanjem zatečem;
V bridkostih, serčni sili,
Pred sovragom ko trepečem,
Varuj me, da me ne vkáne,
Skrij me v svoje svete rane!

Slab, Gospod! sem, Ti je znano,
Polen zlobe in slabosti,
V bóju padam neprestano;
To spoznavam Ti v bridkosti.
Moje reve so Ti znane:
Skrij me v svoje svete rane!

Ne odlašaj, — moj Bog, hiti,
Mi pomoči ne odreci;
Dviga se sovrag serditi
O Gospod, mudi se, teci!
Naj te mila prošnja gane,
Skrij me v svoje svete rane!

Si odpustil Dizmu zlobe;
Si se smilil Magdalene,
Si pozabil nezvestobe:
Petra, Samariške žene.
Smili duše se skesane:
Skrij me v svoje svete rane!

V Tvojih ranah bodem varen,
Sreča vsa se v njih nahaja,
Plam ljubezni sije žaren,
Mir, sladkost, veselje raja,
Vživajo Ti duše vdane, —
Skrij me, Jezus, v svete rane!

Radoslav.

Razgled po svetu.

Sarajevo. Presvetli naš nadškof odrinili so 21. oktobra v Rim zarad važnih službenih opravil svoje nadškofije. O polovici tekočega mesca jih pričakujemo, da se vernejo skoz Dunaj. Priporočamo Njih in važno njihovo opravilo prijateljem v molitev zlasti duhovstvu cele cerkvene okrajine. Tako piše cerkveni list „Vrhbosna“ 1. novembra.

Prevzvišeni škof J. J. Strosmajer je zopet daroval 1000 gld. za sarajevsko bogoslovno semenišče.

Amerika. Kako grozna je smert brezverskih hudodelnikov. (Kaznovanje anarhistov iz Čikage zaradi moritve 7. maja 1886.)

Naslednje popisovanje kaže, kako grozna pošast je človek, kadar ga obseda rudečkarstvo, ali druga divja strast, in torej utegne marsikoga odverniti od nevarnega socijalstva.

Roka pravice zadela je nektare prouzročitelje pobojev, kateri so se veršili 7. maja l. 1886. Bilo je sedem k smerti obsojenih vodjev anarhistov; v petek opoldne so bili obešeni štirje, in sicer: Nemci Avgust

Spiess, Adolf Fischer, Jurij Engel, in Amerikanec Alfred R. Parsons; peti, Alojzij Lingg, se je na strašno gerd način v ječi sam usmertil. Anarhista Mihael Schwalb in Anglež Sam. Fielden sta bila edina, ktera sta se v zadnjem trenutku dala pregovoriti, da sta vložila prošnjo za pomiloščenje in bila sta na priprošnjo državnega pravnika v dosmerno ječo obsojena.

Zastonj so si prijatelji, znanci in sorodniki prizadevali, da bi vseh sedem pomilostili. Sodba se je glasila tako: Schwalb in Fielden obsojena sta na dosmerno ječo, drugih pet pa, ki od pomiloščenja ničesar slišati nočejo, temveč „smert ali prostost“ zahtevajo, naj se obesijo ob času od sodnije določenem. Prebivalci mesta Čikage, kakor tudi nemški časniki, odobraval so sodbo kot pravično.

O usmertenji štirih anarhistov poroča se v nemškem listu iz Čikage sledeče: Obsojeni bdeli so celo noč; zjutraj bili so vsi vidoma poterti. Hoteli so se sicer kazati serčne, Fischer in Engel skušala sta celo zapeti neko pesem, toda serčnost bila je le prisiljena. Duhovna,*¹ kateri jih je obiskal in jim začel o Bogu in sodbi govoriti, niti poslušati niso hoteli. Spies mu je celo rekel: „Jaz ne potrebujem molitve, moli za druge, ki je potrebujejo.“ Zajuterkovali so z navidezno dobrim tekom, Engel in Spies krepčala sta se z vinom. Deset minut pred prihodom rabeljna bili so iz celic izpuščeni. Spies zahteval je še vode in žganja. Ko je popil, dejal je: „To je bolje, še nekoliko minut in potem je vse proč.“ Ko je rabelj z obsodbo v roki prišel, nastala je splošna tihota. Prebral je obsojencem še enkrat smerno sodbo, in potem dali so jim belo obleko. Nato zvezali so jim na herbtu roke; Parsons prosil je vradnika, ne jermena preveč nategniti, ker ga boli. Poslovili so se nato med seboj in rabelj je odperl vrata, skozi ktera je stopilo kakih 150 gledavcev. V severovzhodnem oglu stale so vislice, na katerih so malo prej trije laški roparji in morilci sklenili svoje življenje.

V tem so se bili obsojenci oblekli in so stopili ob 11ih 47 minutah na oder. Štirje obsojenci, katerim se ni videlo, da bi se smerti bali, usedli so se tikoma za nje pripravljenimi zankami in so gledali na množico. Fischerjeva in Engelova usta nategovala so se na zaničljiv smeh, v tem ko sta se Parsons in Spies pomenljivo spogledovala. Rabelj zvezal je obsojencem noge in najpervo Spiesu djal smerno vervico krog vratu, ip potem drugim.

Rabelj je potegnil potem bele kapuce obsojencem čez obraz. Nato je zaklical Fischer: „Hurra za anarhijo,“ in priterjeval mu je Engel. Še enkrat se je oglasil Fischer, ko se je rabelj pripravljal izpodnesti mu stališče: „To je najsrečnejši trenutek mojega življenja (!)“ Parsons tudi ni hotel umreti, dokler bi ne govoril k ljudstvu, kajti naenkrat je zavpil: „Možje Amerikanci! Mi je li dovoljeno govoriti? Jaz Vam hočem govoriti. Rabelj, ali smem par besedi pregovoriti?“ Toda predno je mogel več povedati, že so obvisela vsa štiri trupla zibajoča se na vervi. Skoro štirinajst minut trepetala so še trupla predno so se preselila v večnost.... Kaj pa sodba, kaj duša pri taki strašni terdovratnosti?!

Trupla izročila so se sorodnikom, da jih pokopljejo.

* Kdo vé, kakošnega, ker komaj je misliti, da bi bili taki hudodelniki katoliški; saj večina ne? Vr.

Pogreb bil je v nedeljo popoldan. Oblastništvo dalo je dovoljenje za očiten pogreb, vendar s temi pogoji, da ne bi se jim na grobu niti govorilo, niti se na pokopališče z zastavami spremljevali. Kdor vé, da je v Ameriki razun malo katoličanov še vse polno nevéststva, brezvéststva, krivovéststva itd., se ne bo čudil, da je bil pogreb teh nespokornih morivcev ogromen, z zastavami, z raznimi društvi in govori zastopan, ter so bili rudečkarški mesarji hvalisani in preslavljeni, dasiravno so bili govori prepovedani. Eden hvalivcev obešenjakov je celo rekel, da je on kristjan; bivši protestantovski pridigar Reitzel pa je brizgal jezo in sovraštvo zoper kerščanstvo in grajal navzoče, da niso s silo preprečili hudodelnikov obesiti. Še drugi je klical: Zadušite postavo! Tako se godí v deželi nikoli dosti prehlajene svobode!

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec listopad (november).

a) Glavni namen:

Katoliški misijoni na vzhodu.

b) Posebni nameni.

16. **S. Otmar.** Cenjenje sv. maše. Redovna provincija in nje načelnik. Kat. dijaške zveze in družbe.

17. **S. Gregor čudodelnik.** Skupno vojskovanje ne le zoper očitno brezverske, temveč tudi zoper mlačne časopise. Potrebni ljudski misijoni.

18. **S. Barula.** Sv. Cerkev med krivoverci. Samostanski spovedniki. Moč in poterpežljivost pri spolnjevanju stanovskih dolžnosti. Obrekovani.

19. **S. Elizabeta.** Habsburška hiša. Pospešitelji molitvenega apostoljstva. Povernitev ženstva k kerščanski priprostosti in ponižnosti v noši in navnanosti.

20. **S. Feliks iz Valoa.** Afriške misijonske družbe. Nabiranje in vrejeno vodstvo kerščanskih moči zoper sovražnike sile.

21. **Marijino darovanje.** Popolna vdanost mladine do Boga, precej ko se vzbudi pamet. Ženski samostani in podružne šole.

22. **S. Cecilija.** Cecilijanske družbe. Kat. učiteljske družbe. Obvarovanje mladine pred nepokorščino in nečistostjo.

23. **S. Klemen.** Neprenehljiv boj za katol. šolo. Združenje učencev višjih in srednjih šol v marijanske kongregacije.

24. **S. Janez od sv. Križa.** Apostoljska gorečnost za duhovne. Mir in vdanost v težkih kaznih božjih.

25. **S. Katarina.** „Duhovni in obhajanci.“ Oživljenje in rast keršč. svetovnega modroslovja. Vojaki. Pazljivost pri izbiri zabavnih knjig in spisov.

(Konec nast.)

Molitev.

Gospod Jezus Kristus! V družbi z ono božjo voljo, s katero si prinašal sam Bogu slavo nekdanj tu na zemlji po svojem presvetem Sercu, in jo še sedaj prinašaš brez prenehanja v presv. Rešnj. Telesu po vesoljnem svetu do konca dni, in v posnemanje sv. Serca presv. vselej brezmadežne Device Marije, darujem ti danes in vsaki trenutek tega dne vse svoje namene in misli, vse čustva in želje, vsa dejanja in besede. (100 dni odpustka enkrat na dan, Leon XIII 1885.)

Posebno pa ti jih darujem za katoliške misijone na vzhodu in za vse v tem mescu in današnji dan družbenikom molitvenega apostoljstva priporočene zadeve.

O sladko Serce mojega Jezusa, daj, da te vedno bolj ljubim. Amen. (Vsakrat 300 dni odpustka in če se vsak dan moli, enkrat v mescu popolen odpustek. Pij IX. 26. I. 1876.)

Sladko serce Marijino, bodi moje rešenje. (Vsakrat 300 dni odpustka. Pij IX. 1852.)

O sv. Jožef, predpoda in patron častivcev sv. Jezusovega Serca, prosi za nas! (100 dni odpustka enkrat na dan. Leon XIII. 1891.)

Sv. nadangelj Mihael, sv. Bonifacij, zvel. Peter Kanizij, prosite za nas!

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Mati priporoča svojega sina, ki je zašel na pregrešno pot, da bi se spreobrn timer. — Da bi se izgubljena reč zopet dobila in se pravica skazala, sovraštvo zaterlo na priprošnjo N. lj. G. — Otrok prav živo in serčno priporoča svoje starše, ki so že dolgo časa v razporu, da bi se po milosti Svete družine zedinili in spravili; družbeniki molite v ta namen, svečeniki sprejmite ju v „memento!“ — „Antikristov“ pisar, da bi ga usmiljeni Bog na prošnje N. lj. G. ponižal, spreobrn timer, neškodljivega storil. — Rokodelec, družbinski oče, sred med gostim delom, s čimur bi si pomagal, je nevarno zbolel na očeh, ter je živo priporočen za pomoč na priprošnjo N. lj. Gospé, sv. Jožefa in sv. Lucije.

Listek za raznoterosti.

V Dverjah pri Cerkljah je v noči od 3.—4. novembra umerl Jož. Podjed, eden najbolj blagih mladenčev naše dijaške mize. Bog mu daj večni mir!

Pogled v dijaško kuhinjo. Mesec oktober je bil dober, ker je bila v njem — hvala Bogu in dobrotnikom! — dobra žetev, kakor je kazala „Danica“; bil je pa tudi hud, ker je debela toča klestila! V ljudski kuhinji namreč je bil skupni davek za pretekli mesec od 159 mladenčev: 228 gld. 53 kr. Kar je razun tega, in še za druge, smemo šteti na 12—15 gld. Očitno je tedaj, da so troški veliki, dasiravno so dijaške porcije prav majhne in bi želeli vsakemu vsaj polovico več. Zanašati se moramo na božje usmiljenje in na blaga serca naših dobrotnikov, ki ne bodo pustili, da bi na naše pridne dijake pritisnila huda létina. Zato pa bodo bližnji Sveti dan (Božič) vse tri ss. maše za žive in umerle dobrotnike naših dijakov, tako, da vsak, kdor bo ali je kaj daroval za dijaško mizo, bode on sam in bodo njegovi živi in mertvi svojci deležni vsih treh ss. maš na Božič. Naši prijatelji bi dobro storili, ako bi to povedali dobrim dušam, ktere imajo usmiljenje z našo ubožno šolsko mladino, ter bi kake zbirke tu in tam veliko pripomogle, da bi se moglo izhajati

ali, če mogoče, še kaj zboljšati blagim šolskim mladenčem, posebno takim, ki imajo poklic za duhovski stan. Sej dobro je znano, da že skozi veliko lét si kar ne more do tega dognati, da bi se občutnemu pomanjkanju duhovnov v okom prišlo. Pa tudi kateri se svetni stan izvolijo, je veliko na tem, ako so podpirani od nas ter ložej ostanejo verni — sami sebi in deželi v korist. Veči nesreče gotovo ni, kakor brezverni človek v odličnem in na mnoge strani vplivnem stanu. To je res velikanski polom za njega samega in za bližnje daleč na okrog.

Dunaj. Taaffe s svojimi tovarši je odstopil z ministerstva in knez Alfred Windischgrätz je dobil od cesarja nalogo, sestaviti novo ministerstvo. Pišejo, da je Windischgrätz dober katoličan; Bog daj, da bi si tudi katoliške tovarše izvolil!

Princ Alfred Schönburg, ki je služil kot jezdnimojster v telesno-stražnem jezdnem eskadronu, se ima ločiti od vojašne zaveze in pristopiti v benediktinski red.

Rim. Kardinal Lavrenzi je 2. t. m. umerl. Rojen je bil v Perudžiji l. 1821. R. I. P.

Hribolazcem.

Visoko v gore lazijo „turisti“ *)
Le malo malo kdo za njimi more,
Še manj za take praša jih uzore,
Pusti jih svet — v višavi — brez zavisti.

Tako pri vas slovenski je „puristi“ **)
Narodu pišete vi „um — tovore.“
A narod pa uméti vas ne more
Vse „vzvišeno“ je delo brez koristi.

Pisar! — med ljudstvom uči se pisati,
Izrazov neminljivih ne iskati;
Potem pri njem si bodeš služil vence.

Če boš pa zgolj v novotarije segal,
Visoko plezal — govorico bégal,
Boš pisal zá-se, ne pa za Slovence,

Radoslav.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. župnik Tomaž Šlibar 5 gl. — Č. g. župnik Fr. Bohinec 2 gl. — Č. g. kapl. Ant. Kocijančič 1 krono. — Č. g. kapl. Avg. Šinkovec 3 gl.: ex voto in gratiarum actionem B. Maiae Virginii. — Č. g. Jan. Mikš 2 gl. — Blaga roka iz tobačnice 1 krono.

Za sv. Detinstvo: iz Ježice 2) gl. — Ana Mrzlikar 24 gl. 22 kr. — Č. g. Alfons Levičnik, kn. šk. kapl., 5 gl. 63 kr. — Č. g. Ivan Vrhovnik, trnovski župnik 4 gl. — Urša Pavčič 15 gl. 37 kr. — Ana Mrzel 1 gl.

Za afrikanski misijon: Po čast. g. župn. Fr. Bohincu 3 gl. — Po č. g. J. Matjanu z Jesenic 4 gl.

Za bratovščino Naše ljube Gospé presv. Serca Jezusovega: J. Kavčič 1 gl.

Za misijone: Č. g. župnik Jak. Ferjančič 2 gl.

Za Bosno: Dr. J. Mursec 5 gl.

Za kelih pri Mariji Devici na Brezji: Gg. Tom. Muskat in J. Tomšič 4 krone.

Za Marijanišče: V. č. g. župnik Jakob Gruden 20 gl. — V. č. g. župnik Matej Preželj 3 gl. Magdalena Babnik 1 gl.

Za misijone med razkolniki: Č. g. kapl. Fr. Birk 10 gl.

*) „hribolazci.“

**) bi jim rekel „besedo-lovci“